

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 1999-2000

15 juni 2000

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR ONDERWIJS, VORMING EN WETENSCHAPSBELEID

Interpellatie van de heer Luc Martens tot mevrouw Marleen Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming, over het conflict met het katholiek onderwijs betreffende de vervangingspool en het schoolzwemmen

Commissie voor Onderwijs, Vorming en Wetenschapsbeleid

Donderdag 15 juni 2000

WAARNEMEND VOORZITTER : De heer André Van Nieuwerkerke

– *De interpellatie wordt gehouden om 14.25 uur.*

Interpellatie van de heer Luc Martens tot mevrouw Marleen Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming, over het conflict met het katholiek onderwijs betreffende de vervangingspool en het schoolzwemmen

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Martens tot mevrouw Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming, over het conflict met het katholiek onderwijs betreffende de vervangingspool en het schoolzwemmen.

De heer Martens heeft het woord.

De heer Luc Martens : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, ik hou mijn vraagstelling bijzonder kort. We hebben in de voorbije weken een pijnlijke confrontatie gezien tussen uzelf en de Guimardstraat. Men kan zo'n discussie niet in termen van winnaars en verliezers omschrijven, maar de voorbije week maakte een eminent journalist met kennis van zaken in een kwaliteitskrant een juiste analyse van de situatie.

Het is in elk geval al veel jaren geleden dat wij zo'n confrontatie hebben meegemaakt. Voormalig minister Van den Bossche, die helemaal niet uw frêle karakter bezat, maar juist bekend stond om zijn directe aanpak, heeft nooit zo'n confrontatie gehad. We moeten 'on speaking terms' blijven met de verschillende inrichtende machten en de mensen die deze machten uiteindelijk vertegenwoordigen in het overleg.

De zaak ligt dus enigszins moeilijk en er zijn dan ook harde woorden gevallen. Hierop volgde een aanvulling in onderling overleg, waar niet alleen harde woorden, maar naar het schijnt zelfs dreige-

menten weerklonken, die evenwel niet door u, maar door anderen werden geuit. Dit alles leidt in elk geval tot een onaangename sfeer. Diegenen die vandaag onder meer in de Gazet van Antwerpen en het Belang van Limburg in interviews hebben gezegd dat we de sereniteit moeten bewaren, hebben gelijk. Uiteindelijk gaat het erover onderwijs te organiseren waarin de leerling, student of scholier maximale kansen krijgt. Zoiets vraagt niet alleen een zekere sereniteit, maar ook het respect voor een aantal grondregels, die tot nu toe goed werden gerespecteerd. Deze regels hebben er volgens mij toe geleid dat in ons onderwijs – met alle mogelijke nuances daarbinnen in acht genomen – kwaliteit is gegenereerd.

Mevrouw de minister, u hebt aan uw boosheid uiting gegeven. U hebt luid en duidelijk gezegd wat er is gebeurd : u sprak over desinformatie, die zelfs afglijdt naar leugens. Het is wellicht goed om hier, in de rust en beslotenheid van deze commissie, na te gaan waaruit die desinformatie en die zweem van leugenachtigheid bestaat.

Ook vraag ik me af welke initiatieven u zult nemen of welke u ondertussen hebt genomen om deze incidenten te voorkomen en om de spanningen tot normale proporties te herleiden. Het is goed dat er een kritische verhouding bestaat, want dat brengt nu eenmaal dynamiek. Zonder deze kritische verhouding was er ook geen spankracht. Ze is dus noodzakelijk, maar moet wel positief zijn en dat leek de afgelopen tijd niet het geval. Wat houden die desinformatie en die zweem van leugenachtigheid precies in en wat zijn de genomen initiatieven ?

De voorzitter : De heer Van Dijck heeft het woord.

De heer Kris Van Dijck : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, zoals de heer Martens al zei : er zijn spanningen voelbaar. Ik wil daar

Van Dijck

vanuit onze fractie een opmerking aan toevoegen voordat de minister antwoordt.

Mijnheer Martens, mijn inziens is het van belang dat iedereen weet wat zijn of haar rol is. De specifieke taken van deze commissie voor Onderwijs, van het Vlaams Parlement zelf bij het stemmen over decreten en van de minister die verantwoordelijk is voor de uitvoering, moeten ten volle worden erkend. Ik heb soms de indruk dat er in ons land een aantal krachten of mensen werkzaam zijn die niet goed beseffen welke positie zij bekleden inzake decreetgevend werk. Ik wil die opmerking enkel meegeven en daarmee iedereen oproepen zich te beperken tot de rol die hij of zij te vervullen heeft.

De voorzitter : De heer Sannen heeft het woord.

De heer Ludo Sannen : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, de taal die de heer Martens vandaag gebruikt, staat in schril contrast met de taal die we hoorden tijdens de plenaire vergadering. Plotseling is hij nu bekommerd om een al dan niet bestaande strijd tussen het vrij onderwijs en het beleid, in casu de minister. Dit zijn volgens mij pogingen geweest om deze strijd juist op gang te brengen, iets waar hij overigens al gedurende het hele voorbije jaar mee bezig is.

Mijnheer Martens, ik herinner me uw eerste uiteenzetting, die – geloof ik – de beleidsnota behandelde, en waarin al uw woorden grotendeels gebaseerd waren op insinuaties en sfeerschepperij. Dit begon al op het einde van de zomervakantie. Ik heb daar toen dan ook hevig op gereageerd. Er wordt echter voortdurend geprobeerd zo'n situatie of sfeerschepping aan te zwengelen. Ik heb de indruk, mijnheer Martens, dat u niet helemaal vrij te pleiten bent als het erom gaat het kritische wantrouwen, dat inderdaad misschien aanwezig is in een bepaald net, op een of andere manier te gebruiken en uit te buiten.

Trouwens, het al dan niet bestaande conflict inzake de vervangingspools en het schoolzwemmen lijkt allang geen conflict meer te zijn over de inhoud van het dossier. Zeker wat de vervangingspools betreft, kan ik in de verste verte niet meer onderkennen welke grondige, essentiële problemen er rijzen die zouden beletten dat men het eerste jaar aanvat en evalueert hoe alles functioneert. Zelfs in de fax, die de Guimardstraat zelf heeft verspreid, vinden we daar niets over terug. Daarin staat te lezen dat de fundamentele principes niet bedreigd worden

en niet in vraag worden gesteld. Wat het schoolzwemmen betreft, er is nog nooit zoveel geld naar het basisonderwijs gegaan als nu.

Ik heb wel nog een kleine vraag, mevrouw de minister. Op dit moment wordt in sommige scholen gedurende het hele curriculum van het basisonderwijs het schoolzwemmen aangeboden. In een voorstel dat in het nieuwe decreet eventueel zou worden opgenomen, staat dat het zwemmen minimaal gratis moet zijn of minimaal gratis gedurende één jaar. Als men dit koppelt aan uw recente uitspraak, waarin u zegt dat alle andere parascolaire activiteiten ook gratis zouden kunnen zijn, dan ontstaat er een conflictsituatie. U had daar in elk geval uw bedenkingen over. Wat moeten de scholen doen die het zwemmen willen blijven aanbieden gedurende de volle zes jaar? Kunnen ze dit en kunnen ze er de nodige onkostenvergoeding voor aanrekenen bij de ouders? Daar moet duidelijkheid over zijn, want anders zullen ze zich bedreigd voelen, omdat ze voor de keuze worden gesteld: het zwemmen ofwel 'slechts een jaar aan te bieden, en dan wel gratis' of dit voor de rest van de leergangen niet doen, of ook daarvoor eigen middelen ophoesten. Dat is naar mijn gevoel een bekommernis die bij sommigen leeft en die een antwoord verdient.

Voorts wil ik verdergaan op het wantrouwen dat – zeker in het vrije net – blijkbaar aanwezig is. Daar vreest men immers dat de eigenheid en het eigen pedagogisch project bedreigd zou worden. U weet dat ik het vrij onderwijs belangrijk vind, niet omdat ik het zie als een monoliet, maar wel als een gedifferentieerd aanbod van onderwijs in het Vlaamse landschap. Op de een of andere manier moeten we dit zien te vrijwaren. Het kritisch wantrouwen dat bij sommigen aanwezig is, is mijn inziens onterecht. Zeker ten opzichte van u, mevrouw de minister, is het totaal onterecht. Ik heb alle uiteenzettingen van de voorbije vier jaar van deze commissie gehoord of gelezen, en ik meen daaruit te kunnen opmaken dat dit wantrouwen onterecht is. We moeten echter wel vaststellen dat het bestaat en dat het zelfs zo sterk is dat sommige mensen in het vrij onderwijs elke vorm van samenwerking als een bedreiging van hun eigen identiteit ervaren. Nochtans – en ik ben het daar volledig mee eens – stelt het regeerakkoord dat wij inzake nieuwe initiatieven moeten proberen samen te werken over de netten heen.

Er is dus een zekere conflictsituatie, en omwille van het heersende wantrouwen kan die snel uitgebuit worden. Zodoende wordt elk nieuw initiatief, dat de regering aanbiedt, als een bedreiging gevoeld. Het gaat dan over initiatieven zoals bijvoor-

Sannen

beeld de vervangingspools, of nieuwe uitdagingen in verband met de infrastructuur en de uitbouw van vooral technische infrastructuur voor het aanbod van technische scholen, of nieuwe gemeenschappelijke problemen die men soms best aanpakt met een vorm van samenwerking tussen de netten.

Ik ben van mening dat we deze samenwerking moeten bevorderen, terwijl we steeds de essentiële eigenheid van elk pedagogisch project in ons achterhoofd moeten houden. Een enge, gesloten en kortzichtige invulling van de onderwijsvrijheid bedreigt volgens mij juist deze vrijheid. De vraag is in welke mate het vrij onderwijs echt vrij is, aangezien men bijna moreel verplicht wordt om sowieso in te gaan op een uitlating van een of andere servicedienst, wat de Guimardstraat toch is, nadat men zelf al een tegenovergestelde mening te kennen had gegeven, zoals bijvoorbeeld bekendmaken dat men wél in de vervangingspool wenst in te stappen.

Dat beangstigt mij. De vrijheid van het onderwijs wordt soms bedreigd door een te enge en te kortzichtige invulling door een bepaalde koepel van vrijheid van onderwijs. Dat is eveneens een risico, want het zou ook tot een verarming van het onderwijslandschap en de onderwijsvrijheid in Vlaanderen leiden. Natuurlijk, er is – zoals reeds gezegd – een vorm van kritisch wantrouwen en dat kan snel worden gebruikt om in een bepaald conflict de rangen te doen sluiten. Het sluiten van de rangen in een bepaald net is natuurlijk een verarming van de rijkdom van het onderwijslandschap. Ik ben van oordeel dat we elk conflict zoveel mogelijk moeten vermijden omdat zoiets het onderwijslandschap alleen maar verarmt en het een heilloze dynamiek op gang brengt.

Mevrouw de minister, soms vraag ik me af of dat diegenen die dat wantrouwen aanwakkeren, echt handelen vanuit die eerlijke bekommernis, namelijk de bescherming van hun eigen pedagogisch project, of dat zij dit niet eerder doen vanuit een bepaald machtsdenken, waarbij sommigen elke samenwerking als een inbreuk of als een machtsverlies ervaren. Het in staat zijn om zelf vervangingspools te organiseren schept natuurlijk een grotere machtsituatie dan het afhankelijk zijn van door de VDAB georganiseerde vervangingspools. Het zelf organiseren vergroot niet alleen je macht, maar je doet dat ook ten koste van het leven van jonge mensen. In een dergelijke dynamiek mogen we nooit instappen.

De CVP – en ik vind, mijnheer Martens, dat ik dit moet zeggen – is in het verleden erg vaak met de macht en de structuren van het onderwijs bezig geweest. Het is immers natuurlijk gemakkelijker om over zo'n onderwerp oppositie te voeren, dan over de kwaliteit en de inhoud van het onderwijs. Het hele beleid van de vorige regeringen was trouwens dikwijls een beleid van structuren en macht en van hervormingen die weinig te maken hebben met de inhoud van het onderwijs. Daarom vind ik het ook niet erg betamelijk dat u een misschien wel gezond kritisch wantrouwen dat aanwezig is in het vrij onderwijs, gebruikt om in het machtsspel in te stappen dat anderen in het vrij onderwijs willen spelen. U gebruikt dat om een oppositietaal te voeren die op geen enkele manier bijdraagt tot een kwaliteitsverbetering van het onderwijs, tot een betere situatie van de leerlingen en tot een betere situatie voor de leraren.

Mevrouw de minister, ik zei echter al dat een conflict heilloos is. Ik zou u dan ook willen oproepen om ondanks alles en rekening houdend met het kritisch wantrouwen dat bij sommigen in het vrij onderwijs aanwezig is, er alles voor te doen om de dialoog open te houden en in stand te houden zodat degenen, die een dergelijke conflictsituatie willen gebruiken voor hun machtsuitbreiding, ook geen kansen krijgen om een dergelijke opportunistische oppositietaal te voeren.

Ik weet wel dat de katholieke scholen de CVP niet zijn, maar ik vrees dat de CVP dit wel graag zou hebben. Mevrouw de minister, op welke manier denkt u de dialoog met de Guimardstraat verder in stand te houden en een heilloos conflict te vermijden dat op geen enkele manier een bijdrage levert tot de kwaliteit en de rijkdom van het Vlaams onderwijs ?

De voorzitter : De heer Vandenbroeke heeft het woord.

De heer Chris Vandenbroeke : Mijnheer de voorzitter, ik verzaak aan mijn vraagstelling om zo snel mogelijk een doeltreffend antwoord van de minister te mogen aanhoren.

De voorzitter : Minister Vanderpoorten heeft het woord.

Minister Marleen Vanderpoorten : Mijnheer de voorzitter, collega's, ik zal in ieder geval trachten zo volledig mogelijk te antwoorden op wat hier is gezegd.

Vanderpoorten

Het incident van de voorbije weken is eigenlijk rond twee onderwerpen tot stand gekomen. Een eerste probleem is ontstaan omtrent de vervangingspools : dit sudderde eigenlijk al sinds enkele weken. Het is echter in een stroomversnelling terechtgekomen, omdat volgens de reacties die ik persoonlijk heb opgevangen, er nog andere problematiek opdook. Deze tweede problematiek heeft mij eigenlijk heel boos gemaakt omwille van de manier waarop een en ander in brieven vanuit het basisonderwijs werd verwoord. Ik zal u straks lezing geven van die brief voor zover hij u niet bekend zou zijn.

Dit tweede probleem heeft mij persoonlijk erg geraakt, meer dan het eerste probleem omtrent de vervangingspool waarover ook niet steeds correcte informatie werd verstrekt. Ik zal meteen aantonen waar en hoe dat het geval is. Hierin kan ik echter nog enigszins een element van discussie zien, terwijl ik mij bij het tweede probleem ook een beetje misbruikt voel. Ik heb ook de indruk dat kinderen in die aangelegenheid op een bepaald moment een beetje misbruikt werden. Als men namelijk informatie verstrekt aan mensen die niet beter weten – want ouders kennen een aantal technische zaken niet en ontvangen dan brieven vanuit scholen -, waarom zouden die ouders dan niet geloven wat er in die brieven staat ? Op zo'n moment voelt men zich als minister toch erg machteloos bij de manier van communiceren met het veld. Hierop wil ik straks nog terugkomen. Dit heeft vooral mijn reactie veroorzaakt : ik word niet snel kwaad, maar toen was ik het wel. Dit was namelijk eigenlijk het gevolg van een zekere machteloosheid tegenover het verstrekken van informatie die pertinent onjuist was. Ik zal u meteen ook lezing geven van die brief.

Een eerste reeks incidenten deed zich voor rond de vervangingspools, waar, volgens het Permanent Bureau van het VVKSO, de inrichtende machten van het katholiek onderwijs niet konden instappen. Als sluitstuk van de redenering om die beslissing te ondersteunen werd betoogd dat het principe van de vrijheid van aanwerven van personeelsleden wordt uitgehold omdat de VDAB de poolleden selecteert en toewijst vanuit de netoverschrijdende vervangingspool. Dit staat in brieven die verspreid zijn door de koepel.

Dit is echter pertinent onjuist en de lezing van de tekst van het decreet maakt dit meer dan duidelijk. Artikel 20, paragraaf 1, 1ste lid stelt immers : 'De inrichtende macht of de directeur van de ankerschool die de toegewezen kandidaat aanvaardt,

stelt hem aan in een ambt zoals bedoeld ...' Een inrichtende macht is als ankerschool bijgevolg niet verplicht een kandidaat te aanvaarden die wordt toegewezen door de VDAB. Hierover hebben we het in deze commissie al gehad. Artikel 31, paragraaf 1, 1ste lid stelt : 'De betrokken inrichtende macht of directeur kiest vrij tussen de leden van de vervangingspool die op het ogenblik van de te verrichten vervanging beschikbaar zijn, met inachtneming van de regels ...' Ook hier geniet de inrichtende macht dus een absolute vrijheid en komt de VDAB zelfs niet tussenbeide.

Die twee artikels maken duidelijk dat de vrijheid van aanwerven van personeelsleden niet wordt uitgehold. In de tekst over de 'Standpuntbepaling van het Permanent Bureau van het VVKSO rond de Vervangingspool' – dat is een brief die naar de scholen verspreid werd – wordt trouwens ook expliciet gesteld dat de 'fundamentele principes nagevoeg volledig overeind' blijven. Ik citeer uit de brief waarin enkele punten voor en enkele tegen de vervangingspool staan en die met een algemeen besluit eindigt. Dit algemeen besluit is een verzoek om niet in te treden : '... op het mandaat van de bevoegde instantie dat elk lid van de vervangingspool nodig heeft om in een katholieke basisschool tewerkgesteld te worden ; op de regels van de tijdelijke aanstelling zoals bepaald in het decreet rechtspositie, dit houdt onder andere in dat het lid van de vervangingspool zowel bij de toewijzing in de ankerschool als bij een korte reglementaire vervanging een overeenkomst met inbegrip van pedagogisch project, Algemeen Reglement en dergelijke dient te ondertekenen. Dit betekent ook dat de ontslagmogelijkheden van een tijdelijke aanstelling van toepassing blijven.'

Naast deze totaal foutieve voorstelling van de zaken, worden trouwens nog een aantal onjuistheden de wereld ingezonden. Zo is het onjuist te beweren dat dit decreet de complexiteit van de regelgeving zou veroorzaken. De decreten rechtspositie, waarnaar dit decreet voortdurend moet verwijzen, zijn zoals u weet op zichzelf zeer complex en het is dan ook evident dat dit decreet daar een afgeleide afspiegeling van vormt. Het verwijt als zouden door de vervangingspool opdrachten versnipperd geraken over meerdere scholen en dat de vervangingspool geen soelaas zou bieden voor het tekort aan sommige vakleraars geldt evenzeer voor een toestand zonder vervangingspool.

Al deze elementen waren vooraf ten volle gekend en over het decreet werd met de inrichtende machten onderhandeld, ook met die van het katholiek onderwijs die in maart het protocol van akkoord

Vanderpoorten

tekenden. Het is dus verwonderlijk dat vanuit het VVKBaO aan de scholen gemeld wordt dat het departement Onderwijs de vervangingspool wil doordrukken, terwijl iedereen die het wil weten, weet dat met alle partijen uitvoerig is onderhandeld. Dit is natuurlijk wel belangrijk. Ik denk dat dit voor iedereen duidelijk is. Eerst worden er onderhandelingen gevoerd, dan wordt een protocol van akkoord ondertekend. Dan veronderstellen we dat wij ervan kunnen uitgaan dat men het ermee eens is.

Uiteraard wordt het moeilijk als men nadien eventueel wordt teruggefloten door de achterban. Daar hebben wij echter geen boodschap aan. Wij gaan ervan uit dat wij met het protocol dat na de onderhandelingen werd ondertekend, verder kunnen.

Er is echter meer ! Ik wil even terugkomen op de daarnet vermelde brief van het VVKBaO van 5 juni 2000. Die brief werd op verzoek van het VVKBaO dringend per faxketting verspreid en roept in niet mis te verstane termen op tot een boycot van de vervangingspool. Dat bepaalde voordelen van die pool toch op prijs worden gesteld, blijkt uit punt 3 van de brief waarin wordt geschreven dat buiten de poolvorming om, ernaar kan worden gestreefd om kandidaat-leerkrachten een weddengarantie aan te bieden die in het poolsysteem vervat zit. Eigenlijk zegt men dus dat wanneer er iemand niet instapt in de pool, er toch voor een weddengarantie buiten die pool zal worden gezorgd. Er wordt voorgesteld dat directies dit zelf zouden regelen door het onderhouden van regionale contacten en door het samenleggen van reeds gekende interims. Het VVKBaO deelt zelfs mee dat het zal onderzoeken hoe het deze werkwijze kan ondersteunen. Er zou dus een soort alternatieve vervangingspool gevormd worden. Men is dus duidelijk bereid om inspanningen te leveren om de boycot van de pool te doen slagen. Ik kan hier nog bezwaarlijk spreken van een positieve ingesteldheid.

Een tweede reeks incidenten ontwikkelde zich inzake de problematiek van het zwemmen. Hier werd aan de ouders en de leerlingen van de instellingen van het katholieke basisonderwijs een brief meegegeven over de 'Actie Droogzwemmen op 8 juni 2000'. In de brief staat duidelijk vermeld dat de actie wordt georganiseerd in samenwerking met de Guimardstraat. Deze brief staat bol van onjuiste beweringen die door ouders moeilijk kunnen worden gecontroleerd. Dat is natuurlijk juist het probleem. De informatie is pertinent onjuist en om dit aan te tonen wil ik alle beweringen uit de brief stuk

na stuk weerleggen. Ik zal eerst de brief in zijn totaliteit voorlezen. Onder de hoofding Katholiek Basisonderwijs 'Actie Droogzwemmen op 8 juni 2000' staat er, en ik citeer :

'Beste ouders,

De Vlaamse regering wil vanaf 1-9-2000 het schoolzwemmen gratis maken voor de ouders. Op zich is dat een waardevolle betrachting. Probleem is echter dat de regering de kosten van het zwemmen wil afwentelen op de school zonder daarvoor in voldoende financiële middelen te voorzien.

Verder wil de regering het de gemeenten onmogelijk maken om de toegang tot het zwembad gratis ter beschikking te stellen van onze katholieke scholen. Deze beide maatregelen hebben verstrekkende gevolgen voor onze scholen. Wij kunnen ons niet van de indruk ontdoen dat deze regering samen met het departement Onderwijs er alles aan doet om de katholieke basisschool te treffen in haar mogelijkheid om kwalitatief onderwijs te organiseren. Immers, wanneer de middelen niet verhogen, betekent dit dat andere geplande investeringen moeten wijken.

In dat verband willen wij ook het tekort aan voldoende administratieve ondersteuning, het uitblijven van concrete maatregelen om het lerarenambt te herwaarderen en het hals over kop invoeren van de vervangingspool aan de kaak stellen. Wij eisen daarom van de regering dat ze voldoende middelen ter beschikking stelt van alle scholen om kwaliteitsvol onderwijs te kunnen blijven organiseren. Ieder kind is evenveel waard.'

Ik vind dit inderdaad wel schrijnend, en ik herhaal hier wat de heer Sannen heeft gezegd, omdat er nog nooit zoveel geld naar het basisonderwijs is gegaan, en in het bijzonder naar het katholieke basisonderwijs, als in de nabije toekomst het geval zal zijn. In het verleden is dit nooit het geval geweest. Het is dus wel pijnlijk vast te stellen dat juist op dit moment de aanklacht over deze aangelegenheden komt. Wanneer een ouder een dergelijke brief in handen krijgt, kan hij dit moeilijk zelf weerleggen, omdat dit nogal technische materie is.

Ik zal deze beweringen dus zelf allemaal weerleggen. De eerste zin uit de brief luidt :

'De Vlaamse regering wil vanaf 1-9-2000 het schoolzwemmen gratis maken voor de ouders.'

De kost om de eindterm zwemmen te bereiken mag niet doorgerekend worden aan de ouders. Dit

Vanderpoorten

komt erop neer dat in het basisonderwijs het zwemmen gedurende één schooljaar gratis moet zijn voor de leerlingen. De praktische toepassing ervan wordt overlegd met de ouders.

Ondertussen is een omzendbrief naar de scholen verstuurd. Die zal ik straks uitdelen zodat u er kennis van kunt nemen.

De tweede zin luidt : ‘Probleem is echter dat de regering de kosten van het zwemmen wil afwentelen op de scholen zonder daarvoor voldoende financiële middelen te voorzien’. Aan de werkingsmiddelen voor het basisonderwijs wordt vanaf het begrotingsjaar 2000, 399 miljoen frank extra toegevoegd om de kost voor het behalen van de eindterm zwemmen te dekken en bijkomende administratieve omkadering te voorzien. Ramingen op basis van de uitgavenstaten van de basisscholen leerden de administratie dat de gemiddelde kost voor een leerjaar zwemmen 159 miljoen frank bedraagt. Het bedrag van 399 miljoen frank volstaat dus ruimschoots om de meerkost op te vangen voor dat ene jaar.

De derde zin in de brief luidt : ‘Verder wil de regering het de gemeenten onmogelijk maken om de toegang tot het zwembad gratis ter beschikking te stellen van onze katholieke scholen’. Daar waar gemeenten de toegang tot het zwembad gratis geeft voor haar eigen of andere scholen, wordt deze tussenkomst beschouwd als een sociaal voordeel en moet dit gelden voor alle scholen. Dit is nog steeds zo, behalve voor het jaar waarvoor de overheid extra middelen ter beschikking stelt.

De volgende zin uit de brief luidt : ‘Wij kunnen ons niet van de indruk ontdoen dat deze regering samen met het departement onderwijs er alles aan doet om de katholieke basisschool te treffen in haar mogelijkheid om kwalitatief onderwijs te organiseren. Immers wanneer de middelen niet verhogen betekent dit dat andere geplande investeringen moeten wijken’. Dit is wel een zware beschuldiging. Eerst is er de opmerking van de bijkomende middelen voor dat ene jaar zwemmen. De middelen voor het katholiek basisonderwijs werden in de vorige legislatuur drastisch verhoogd, en dat wordt ook door deze regering gedaan. Voor het volledige gesubsidieerd basisonderwijs bedragen de cijfers :

Jaar	Werkingsmiddelen	Leerlingen	Bedrag per leerling
1996	6.384,1	555.963	11.483
1997	6.119,7	558.392	10.960
1998	6.815,8	558.962	12.194
1999	8.203,9	560.106	14.647
2000	9.015,8	561.467	16.058

Zoals u aan de hand van deze tabel kan zien, werd het bedrag per leerling in de loop van de voorbije jaren drastisch verhoogd en dit blijft ook zo in de komende jaren. Er zijn dus heel duidelijk bijkomende middelen. Voor een deel heeft dit te maken met de Polder- en Tivoli-akkoorden, voor een deel met bijkomende middelen die de voorbije jaren op de begrotingen voorzien zijn zoals de 399 miljoen frank, en voor een deel met beslissingen uit de CAO 5 die ook in bijkomende middelen voor het basisonderwijs voorziet.

Als de extra middelen echter gebruikt worden om bijvoorbeeld hoge leninglasten voor investeringen in onroerende goederen terug te betalen, zijn er inderdaad geen middelen meer voor didactische uitrusting. De vraag is of het beleid van sommige

scholen niet in vraag moet worden gesteld. Zulke dingen worden mij door directies gezegd. Als ik hen vraag of ze voelen dat er meer middelen naar basisscholen gaan, antwoorden sommigen dat ze dit niet voelen omdat de middelen voor een deel naar het afbetalen van leningen gaat. Dat is ook de reden waarom wij als voorstander van veel autonomie voor scholen er toch voor pleiten om in bepaalde gevallen gekleurd geld aan scholen te geven om te vermijden dat de middelen aan andere dingen worden besteed.

In het eerste deel van de vijfde zin wordt een tekort aan voldoende administratieve ondersteuning aangeklaagd. Naast de bestaande ondersteuning door Gesco's, moeten extra middelen ingevolge de Polder-en Tivoli-akkoorden onder meer worden

Vanderpoorten

aangewend voor administratieve ondersteuning. In 2000 werd hiervoor voorzien in 200 miljoen frank extra, van de 399 miljoen frank. Voor 2001 en 2002 wordt hiervoor nogmaals voorzien in jaarlijks bijkomend 250 miljoen frank. Dat is al ter sprake gekomen bij CAO 5. In feite gaat het hier om meer dan 1 miljard frank administratieve ondersteuning, of nagenoeg 1.200 fulltime betrekkingen.

Het tweede deel van de vijfde zin gaat over het uitblijven van concrete maatregelen om het lerarenambt te herwaarderen. Afgezien van de hierboven vermelde bijkomende middelen voor administratieve ondersteuning, waardoor directies en leerkrachten ontlast worden, werd in CAO 5 een belangrijk aantal concrete maatregelen voor de herwaardering afgesproken, waarvan sommige al ingaan op 1 september 2000. Ik heb altijd gezegd dat dat een aanzet was, een signaal dat we in de toekomst veel meer willen geven.

De maatregelen in CAO 5 zijn de maatregelen voor het kleuteronderwijs. Daarin is voorzien in bijkomende ondersteuning voor tweeënhalfjarigen ; vermindering van de planlast in het kleuteronderwijs, wat het jaar nadien ook gebeurt in het basisonderwijs ; een permanente administratieve en beleidsondersteunende kern ; sociale tegemoetkoming voor het woon-werkverkeer ; korte reglementaire vervangingen, ook in juni ; bijkomende middelen voor onderwijsvoorrang, zorgverbreiding en anderstalige nieuwkomers ; een betere betaling van de tijdelijken in juli en augustus ; een vermindering van de maximumopdracht van kleuterleidsters met twee uur ; en een engagement om de aanwendingspercentages te wijzigen.

Het derde deel van die zin gaat over het hals over kop invoeren van de vervangingspools. Sedert december 1999 werd dit initiatief aangekondigd in de media, en het is ook opgenomen in de beleidsnota die enkele maanden geleden in het parlement werd besproken. Daarenboven werd hierover onderhandeld met de inrichtende machten, ook van het katholiek onderwijs, die in maart een protocol van akkoord tekenden.

De volgende zin luidt : 'Ieder kind is evenveel waard.' Welke maatregelen ook worden genomen, dit blijft een voortdurende discussie. In de Grondwet staat dat er objectieve verschillen bestaan die een verschillende behandeling van de onderwijsetten verantwoorden. In het decreet op het basisonderwijs werd de verhouding 100/76 vastgelegd als de juiste verhouding voor een gelijke behande-

ling. Het is al te gemakkelijk een financiële benadering sloganmatig te vertalen in functie van de 'waarde van het kind'. In het regeerakkoord werd daarenboven afgesproken dat de objectieve verschillen gekwantificeerd zullen worden, zodat op basis van deze studie de juiste verhouding vastgelegd en eventueel gewijzigd kan worden. Deze studie werd gegund, en het eindrapport wordt verwacht tegen begin 2001. Dat is overigens in de commissie al aan bod gekomen. Ik meen hiermee de beweringen uit de brief van het katholiek onderwijs te hebben weerlegd.

In antwoord op de tweede vraag van de heer Martens kan ik het volgende meedelen. Nadat ik ervan op de hoogte was gebracht dat de leiding van de Guimardstraat problemen maakte over de vervangingspools – de dag na de stemming hierover in het Vlaams Parlement – heb ik onmiddellijk contact met hen proberen te zoeken. Het bleek bijzonder moeilijk om met de heer Dewolf een afspraak te regelen. Toen dit uiteindelijk op 30 mei was gelukt, werd beslist om een aantal zaken door te verwijzen naar een zogenaamde technische commissie. Ik heb dus zelf een uitvoerig gesprek gehad met de heer Dewolf, en met hem afgesproken dat er de dag nadien een bijeenkomst zou zijn met technici om nog bijkomende verklaringen te krijgen over het decreet.

Ook voor die commissie bleek het zeer moeilijk om geschikte vergadermomenten te vinden, maar op 31 mei werd er samengekomen en werden een aantal vragen gesteld en verduidelijkingen gegeven. Onderhandelingen over wijzigingen aan het goedgekeurde decreet met slechts een van de partners, waren begrijpelijkerwijze niet mogelijk, en op dat moment ook niet wenselijk. Wel hebben mijn medewerkers een aantal toezeggingen gedaan over de toepassing van het decreet, dit om tegemoet te komen aan de bezorgdheden van het vrij onderwijs.

Het heeft echter niet mogen baten. Er was afgesproken dat ze de volgende maandag zouden meedelen hoe ze tegenover de zaak stonden. Dat antwoord was negatief. Ik zou echter niet willen spreken van oplopende spanningen. Er waren discussies en spanningen, maar die kunnen er in het beste huwelijk zijn. Dat betekent niet dat er blijvende problemen zijn.

Ik wist dat communicatie belangrijk was : zo veel mogelijk communicatie, met iedereen, en rechtstreeks met het veld. De afgelopen weken heb ik echter moeten vaststellen dat dat nog belangrijker is dan ik had ingeschat. Ik heb me dan ook inten-

Vanderpoorten

sief beziggehouden met de vraag hoe er op de meest efficiënte en correcte manier kan worden gecommuniceerd met het veld. Het is bijzonder frustrerend dat de intenties van het beleid verdraaid worden voor het veld. In de komende maanden en jaren zal ik nog meer tijd nemen om die communicatie op een correcte manier tot stand te brengen. Dat zal veel tijd en energie in beslag nemen, maar dat moeten we er voor over hebben.

Ik zal in het najaar een uitgebreide ronde van Vlaanderen houden, waarin ik alle directies van het basisonderwijs en het secundair onderwijs wil ontmoeten. Het zal gaan over het beleid in het algemeen. Ze zullen vragen kunnen stellen. Uiteraard blijf ik mijn bezoeken organiseren. Ik merk dat ze op prijs worden gesteld, en dat men het goed vindt om in debat te kunnen treden met het beleid. Ik zal regelmatig contact opnemen met de algemeen en coördinerend directeurs. Ik denk daar een trimestrieel of semestrieel overleg van te maken. Uiteraard zal ik meer energie steken in overleg met allerlei organisaties, vakbonden, inrichtende machten, VLOR en SERV. Daar heb ik in het verleden door tijdgebrek iets te weinig aandacht aan besteed. Ik ben me ervan bewust dat dit veel tijd zal in beslag nemen, maar het is essentieel.

Het is erg dat goede bedoelingen verkeerd worden vertaald voor mensen die niet beter weten. Dat is desinformatie. Als dat gebeurt, vraag ik me af waar dat zal eindigen. Het maakt me echt bezorgd. Het komt nu duidelijk naar boven in deze discussies, maar is eigenlijk een algemeen gegeven.

Mijnheer Sannen, samen met een aantal specialisten werd uitgemaakt dat één jaar zwemmen nodig is om de eindtermen te bereiken. We hebben met de medewerkers en het departement afgesproken dat er een regeling zal worden uitgewerkt, op basis van het principe van kosteloosheid van alles wat met de eindtermen te maken heeft. De rest kan ook ; ik heb nooit gezegd dat schoolreizen niet kunnen. Ze kunnen wel, evenals zwemmen in andere leerjaren. Maar het is belangrijk dat over de prijs wordt overlegd met de ouders, en in het secundair onderwijs ook met de leerlingen. Ik heb nooit gezegd dat leerlingen geen schoolreizen meer mogen maken, wel dat alle kinderen moeten meekunnen. Dat is mijn zorg. Het overleg met de ouders zal in het algemeen niet veel problemen opleveren. Problemen kunnen worden opgelost.

Zwemmen kan, alleen moeten er afspraken gemaakt worden over hoe vaak. Ik betwijfel bijvoorbeeld of dat elke week moet gebeuren : ook andere sporten mogen aan bod komen. Een school die per se elke week met haar kinderen wil gaan zwemmen, en daarvoor het akkoord krijgt van het overlegorgaan, kan daarvoor kiezen. Dat behoort tot de autonomie van de school. Het gratis jaar heeft betrekking op het bereiken van de eindtermen. Ik ben me ervan bewust dat niet alles al even duidelijk is. Ik denk onder meer aan de bos- en zeeklassen. Daarover zal ik in de komende weken met het departement uitgebreid overleggen. We willen dat duidelijker maken voor de scholen. Het principe is duidelijk, en ik zal dat nu verder uitschrijven. Ik zal u daarvan op de hoogte houden.

De omzendbrief over het zwemmen is intussen door de scholen ontvangen. U krijgt er zo dadelijk ook een exemplaar van.

De voorzitter : De heer De Meyer heeft het woord.

De heer Jos De Meyer : Mijnheer de voorzitter, ik heb bij de bespreking van het decreet gevraagd om de datum van 8 juni aan te passen. De meerderheid vond dat niet wenselijk en niet nodig. Ik verneem dat de datum van toetreding op verschillende manieren wordt geïnterpreteerd. Daar bestaat enige verwarring over.

Zijn er inderdaad scholen na die datum toegetreden ? Zo ja, wat zijn daar de mogelijke juridische consequenties van ? Het is bijzonder belangrijk dat deze instellingen de grootst mogelijke duidelijkheid hebben over het goedgekeurde decreet.

De voorzitter : Minister Vanderpoorten heeft het woord.

Minister Marleen Vanderpoorten : De datum werd verschoven naar 15 juni. Dat werd aan de scholen meegedeeld. Zo een regeling schijnt mogelijk te zijn in functie van een behoorlijk bestuur. Vragen van scholen toonden aan dat de tijd te kort was. Daarom hebben we in samenspraak die datum verschoven.

De heer Luc Martens : Mevrouw de minister, ik neem nota van uw antwoord. Op één punt wil ik nog reageren. Ik spreek me niet uit over betwistingen die daarover nog kunnen ontstaan. Wij zullen daar niet aan de basis van liggen. We hebben in deze commissie uitdrukkelijk gevraagd om niet te overhaasten, en de inschrijvingen zeker niet voor 15 juni af te sluiten. Dat blijkt uit het verslag.

De heer Jos De Meyer : Mevrouw de minister, ik heb gevraagd om een latere datum. In het gesprek dat daarop volgde, werden data genoemd, waarvan er één in het verslag werd vermeld, een andere dan de datum die u nu noemt. Oorspronkelijk heb ik echter geen datum uitgesproken. In het verslag werd één van de data – en ik heb er verschillende gemeld – opgenomen, een andere dan 15 juni. In de loop van het gesprek heb ook ik die datum genoemd. Uiteraard wordt niet elk detail volledig weergegeven, zelfs niet in een correct verslag, en dit verslag was correct.

De heer Luc Martens : Ik neem er alleen maar nota van. Een ander moet daar maar over oordelen, maar naar onze mening is er een probleem. We kunnen dat probleem aanhalen, omdat we het ook tijdens de bespreking al ter sprake hebben gebracht. Er werd uitdrukkelijk over van gedachten gewisseld. Mijnheer Sannen, u zult zich herinneren dat u zelfs geneigd was om toe te geven. Uiteindelijk is dat niet gebeurd. De minister zal hier wel argumenten voor hebben, maar ze neemt hoe dan ook een risico. Of dat tot moeilijkheden zal leiden, moet nog blijken, maar juridisch gezien is dat mogelijk. Het is de taak van de oppositie om daar op te wijzen.

Het is evident dat een benadeelde bij de toewijzing van middelen zich tot de Raad van State of het Rekenhof kan richten. (*Opmerkingen van de heer Kris Van Dijck*)

Mijnheer Van Dijck, als leden van de oppositie hebben we de taak om kritisch toe te kijken. Het kan ons niet kwalijk worden genomen dat we van een project nagaan wat er ons van kan overtuigen en wat niet. De analyse van de heer Sannen maakt weinig indruk op mij. Ik besteed er dan ook weinig aandacht aan. Het komt er in essentie op neer dat hij duidelijk niet vertrouwd is met de positie van de christen-democraten in Vlaanderen en hun relatie met het maatschappelijk middenveld. Men blijft dat op een welbepaalde manier invullen, quod non.

Het is juist dat we grote voorstanders zijn van het vrij initiatief. Ik geef grif toe dat de Vlaamse christen-democraten ook een bijzondere waarde hechten aan het vrij initiatief dat een levensbeschouwelijk perspectief biedt aan kwetsbare mensen, mensen die soms door omstandigheden met existentiële vragen zitten, of mensen die groeien naar volwassenheid.

Als u me de kans geeft om mijn mening te geven, dan zal ik u zeggen wat mijn inschatting is. Daar zal ik zelf over oordelen. Daarna is het aan u om dit te interpreteren. U doet maar. Ik zal voor mezelf uit-

maken of wat ik zeg, correct is, en of ik eerlijk ben of niet. Ook ik kan u verdacht maken, verdachtmakingen die ik niet kan bewijzen, net zoals u dat niet kan.

We zijn voorstander van het vrij initiatief, en we vinden het levensbeschouwelijk perspectief belangrijk in welzijn, cultuur en onderwijs. Het gaat niet alleen om de katholieke school, maar ook over scholen die vanuit een ander perspectief werken. Ik heb al vaak deelgenomen aan platforms, onder meer met de vrijzinnigen. Ook zij proberen dat doel te realiseren. Het gaat om authenticiteit en zingeving, al is die op het ene moment belangrijker dan op het andere.

Om dat te kunnen waarborgen, moet men over vrijheid beschikken. Die vrijheid kan uiteraard geen absoluut karakter hebben, maar heeft wel een bodemkoers waaronder men niet kan gaan. De invulling daarvan kan verschillend worden geïnterpreteerd, en we kunnen van mening verschillen over hoe ver we kunnen gaan, maar dat wil nog niet zeggen dat de ene minder eerlijk is in zijn opdracht dan de andere. Het gaat helemaal niet over machtsdenken. Het is een kwestie van elkaar al dan niet te geloven. We bekleeden vandaag geen machtspositie meer. Maar u oordeelt waarschijnlijk dat we die vroeger wel bekleedden, en dat we nog steeds op basis daarvan discussiëren. Ik wens daar niet meer op in te gaan.

Mevrouw de minister, uw antwoord sluit aan bij wat u ook aan de pers hebt gezegd. Het thema schoolzwemmen toont aan dat er nog steeds een discussie bestaat over de kosteloosheid van het onderwijs en de sociale voordelen. Ook al wordt dit gedefinieerd in termen van ontwikkelingsdoelen en eindtermen, er is nog altijd een zekere graad van onduidelijkheid. Er is geen samenhang tussen uitspraken van de Commissie voor Laakbare Praktijken, diverse passages uit de regeerverklaring en de beleidsnota, en allerlei uitspraken. Men kan dus niet verbaasd zijn dat daar nog discussie ontstaat.

Ik heb ooit op uw plaats gezeten, en weet hoe ik toen in dialoog trad met de commissie. In een van de commissievergaderingen hebben we een dialoog gevoerd over de objectivering van de verschillen. Dat was een van de vergaderingen waar ik een goede herinnering aan heb. Het rapport en de opdracht zijn niet helemaal geworden wat we ervan hadden verwacht, maar er werd een serieuze inspanning geleverd om te luisteren naar de bijdragen van de oppositie. Dat is hier niet altijd de stijl en de toon, maar misschien krijgt u ook niet altijd de ruimte daarvoor.

Martens

We moeten over een aantal zaken duidelijkheid creëren en de bestaande discriminaties wegwerken. Die zullen er immers ook nog zijn als we evolueren naar de verhouding 76/100 in 2006. Als u uw enveloppe voor het schoolzwemmen deelt door het aantal kinderen, gebaseerd op een jaar, dan kent u een forfait toe. Als u dat doet, zou het nuttig zijn om te zeggen wat de invloed daarvan is op het groeiparcours dat werd ontwikkeld. Kunt u het antwoord daarop aan het verslag laten toevoegen? Het Tivoli-akkoord voorziet in middelen, waaraan u 399 miljoen frank toevoegt. Hoe interfereert dat met het uitgetekende ontwikkelingstraject?

Ik zou graag weten hoe dat wordt gesitueerd. Er kunnen onduidelijkheden of tegenstrijdigheden blijven bestaan, en er kunnen initiatieven worden genomen die interfereren met een bepaald groeipad. Het gaat trouwens om een tussenfase, en de studie over de objectiveerbare verschillen zal aantonen dat er meer inspanningen moeten gebeuren om de zaak in evenwicht te brengen. Tegen die achtergrond kunt u toch begrijpen dat er een zekere onrust of een zeker wantrouwen bestaat.

Ik ben blij met uw engagement om inspanningen te leveren om een en ander opnieuw in rustiger wateren te brengen. De komende maanden zullen we hier nog regelmatig over van gedachten wisselen. Bij het schoolzwemmen hebben we die discussie ook gevoerd: is het leerlingenvervoer hier al dan niet inbegrepen? Werd dat verrekend? Als men met een forfait werkt, kan dit niet of slechts gedeeltelijk worden verrekend. Het sociaal voordeel wordt opgeschort in het jaar dat men die middelen krijgt. In de praktijk is er dus sprake van veel interferenties.

Er rijst dus een manifest probleem bij de betrokkenen die zich niet enkel in hun beleving maar ook objectief in een zwakke positie bevinden. In uw antwoord zegt u eerlijk dat het bedrag van 399 miljoen frank een meervoudige doelstelling heeft: administratieve beleidsondersteuning, het dichterbij brengen van de kosteloosheid van het onderwijs, het klassevrij maken van de directeurs, het schoolzwemmen en de CAO. Met andere woorden, in vele discussies werd dit bedrag genoemd. Biedt het dan wel een voldoende antwoord?

Inzake de vervangingspools wil ik benadrukken dat iedereen zijn rol moet spelen. De heer Van Dijck heeft hier volledig gelijk. Ik weet dat dit ook zo is. Ik herhaal bovendien dat er een verschil is tussen wat een politieke partij en een politieke fractie doen, en wat de inrichtende machten van

scholen moeten doen. Zij moeten oordelen in welke mate de omvang van een nood ertoe kan leiden dat een bepaalde principiële opstelling eventueel minder hard wordt aangehouden. Daarover moeten zij oordelen.

Ik beschouw het als mijn plicht om waakzaam toe te zien op een aantal fundamentele rechten die hier in het gedrang zijn. Wij weten namelijk uit uw beleidsbrief dat er nog vele andere projecten zullen zijn. Het systematisch als grensverschuivend interpreteren van het netoverstijgende aspect, kan uiteindelijk leiden tot een systematisch eroderen van wat in ons onderwijslandschap altijd een zeer groot goed is geweest.

Finaal is het een verhaal van halve waarheden. Men moet het verslag maar opnieuw bekijken. Wij hebben bij herhaling om duidelijkheid gevraagd over een aantal gevoelige punten. Deze duidelijkheid hebben we uiteindelijk niet gekregen. Er werd erop gewezen dat er goodwill en soepelheid moet zijn. Fundamentele rechten hangen echter niet af van goodwill of van een bepaalde soepelheid, maar zijn verankerd en moeten ook in alle klaarheid en scherpte worden bewaakt. Misschien gaat het slechts om een marginale toegeving, maar twintig keer zo een marginale toegeving is al iets heel anders. Ik wil er nog altijd van uitgaan dat dit niet uw bedoeling is. Ik wil dit geloven, maar ik zou willen vragen om erover te waken op een goede koers te blijven.

Het protocol van akkoord werd inderdaad ondertekend, maar niet zonder bezwaren. Er werden opmerkingen bij geformuleerd. Verschillende teksten deden de ronde. Al deze elementen spelen in deze discussie onmiskenbaar een rol. Er ontstond ook op het veld een dynamiek, en die kwam niet in de eerste plaats uit de Guimardstraat. Ik herhaal dat het voor mij niet alleen over de Guimardstraat gaat, maar over het geheel van de vrijheid van onderwijs en van het vrij initiatief. In verschillende regio's werden bezwaren geformuleerd.

Ik neem nota van uw engagementen en uw antwoorden. Volgens mij worden aan beide kanten halve waarheden verteld. Ik hoop dat we erin slagen meer sereniteit te bekomen op het veld, zodat er kan worden gewerkt. Ik hoop ook dat de commissie erin zal slagen om in een meer dialogische positie de oppositie ernstig te nemen. Als wij wijzen op zwakheden, moeten we daar een gehoor voor kunnen vinden.

De voorzitter : De heer Sannen heeft het woord.

De heer Ludo Sannen : Eerst en vooral wil ik heftig protesteren tegen een korte, maar venijnige uitspraak van de heer Martens. Hij zegt dat aan beide kanten halve waarheden worden verteld. Hij beschuldigt de minister er dus van om gedeeltelijke waarheden te vertellen ! Ik eis van de heer Martens duidelijke bewijzen, want ik beschouw dit als een grove beschuldiging. Zoiets zegt men toch niet langs zijn neus weg.

De voorzitter : De heer De Meyer heeft het woord.

De heer Jos De Meyer : Mijnheer Sannen, vond u het perscommuniqué van het kabinet, dat een waardeoordeel bevatte over de besprekingen van deze commissie, aanvaardbaar ?

De heer Ludo Sannen : Ik heb geen enkele onwaarheid vastgesteld. (*Opmerkingen van de heer Luc Martens*)

Mijnheer Martens, volgens mij moet het debat in een commissie inderdaad plaatsvinden met een zekere openheid en een zeker respect tussen meerderheid en oppositie. Tijdens het debat over de vervangingspools, had ik het gevoel dat deze eigenschappen aanwezig waren. Ik viel bijna van mijn stoel toen ik u in de plenaire vergadering bezig hoorde. U gaf toen een afwijkend verhaal te horen met een totaal verschillende invulling en een heel ander stemgedrag.

De heer Luc Martens : Dan hebt u selectief geluisterd !

De heer Ludo Sannen : Ik vraag me af hoe men hier in dialoog kan treden, als iemand op twee weken tijd plotseling volledig andere prioriteiten heeft.

De heer Luc Martens : De bezwaren zijn juridisch onderbouwd in de reflectienota. Het zijn identieke bezwaren !

De heer Ludo Sannen : Mijnheer de voorzitter, we hebben hier nu een heel verslag gekregen van de bemerkingen van bijvoorbeeld de VVKBaOH. Zou het niet interessant zijn dat de commissie een gedachtewisseling organiseert met alle inrichtende

machten ? We hebben in het verleden dikwijls gepraat met alle inrichtende machten over het onderwijsbeleid. Tijdens deze zittingsperiode hebben we hen nog niet ontmoet. Zo zou ik graag van gedachten wisselen met mevrouw Pletinck.

De voorzitter : We zullen daar over praten.

Ik wil er nog op wijzen dat in de commissie voor Onderwijs steeds een open en duidelijke dialoog mogelijk was. Ik stel voor dat men in de toekomst duidelijker stellingen inneemt.

Minister Vanderpoorten heeft het woord.

Minister Marleen Vanderpoorten : De cijfers die de heer Martens vraagt, heb ik al een aantal keren gegeven : naar aanleiding van de bespreking van de begroting en in antwoord op een vraag om uitleg van de heer Van Dijk over de verdeling van extra middelen voor het basisonderwijs. Dat cijfer werd toen gegeven in het kader van de Polder- en Tivoli-akkoorden. Als binnenkort de begroting wordt besproken, zullen we dat in detail uitwerken.

Maar men moet rekening houden met verschillende zaken, waaronder de Polder- en Tivoli-akkoorden. Er is de 399 miljoen frank van dit jaar, en twee keer 250 miljoen frank in de CAO.

Verder heeft in deze commissie in het verleden altijd de constructieve dialoog overheerst. Het lag steeds in mijn bedoeling om dat verder te zetten. Indien u echter met dialoog bedoelt dat u spreekt en wij moeten luisteren, dan zal dat inderdaad niet lukken.

De voorzitter : Ik stel vast dat de sfeer vandaag anders was dan gewoonlijk. Er wordt op een beschuldigende toon gesproken, wat reacties met zich meebrengt. Laten we de sereniteit in onze commissie behouden.

Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 15.26 uur.*
